

Fővárosi Törvényszék

Az ügy száma:	103.K.700.981/2024/15.
A felperes:	Zsolnay Örökségkezelő Nonprofit Kft. (7630 Pécs, Zsolnay Vilmos utca 37.)
A felperes képviselője:	dr. Ládi Judit Ügyvédi Iroda – eljáró ügyvéd: dr. Bukoszané dr. Ládi Judit (1138 Budapest, Párkány utca 11.)
Az alperes:	Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság (1026 Budapest, Riadó utca 5.)
Az alperes képviselője:	dr. Schaller Emil kamarai jogtanácsos
Az alperesi érdekelt:	S-SYSTEM Service Kft. „cs.a.” (1039 Budapest, Kalászi köz 10/C.)
Az alperesi érdekeltért:	Dr. Farkas Edit Ügyvédi Iroda – dr. Farkas Edit ügyvéd (1036 Budapest, Lajos utca 51. II/16.)
A per tárgya:	D.595/19/2023. számú határozat mint közigazgatási cselekmény jogszerűsége

í t é l e t:

A Fővárosi Törvényszék a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 96 000 (kilencvenhatezer) forint perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen be a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 30 000 (harmincezer) forint kereseti illetéket.

A Törvényszék tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az ítélet alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes, mint ajánlatkérő 2023. augusztus 29. napján közzétett ajánlati felhívásával a közbeszerzésekről szóló 2015. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Kbt.) Második Rész szerinti nyílt közbeszerzési eljárást indított „örzés – védelmi szolgáltatás ZSÖK NKft. részére” tárgyban 326 333 769 forint értékben. Az ajánlati felhívásban a szolgáltatás időtartamát 12 hónap időtartamban határozta meg. Összesen 87 056 óra/12 hónap időtartamban jelölte meg a beszerzési igényét és részletes feladtleírást tett közzé a közbeszerzési dokumentumokban.
- [2] Az ajánlati felhívás II.2.4. pontjában meghatározta helyszínenként 1-8. helyszín megnevezésével az egyes helyszínekre igényelt szolgáltatási óraszámot óra/év meghatározásával, amely éves szinten összesen 74 438 órát tett ki. A 9. és 10. pontokban rendezvény biztosítás külső, illetve belső helyszíneken címen határozta meg a felperes az

igényét a szolgáltatásra, szintén óra/évben foglalt óraszám megadásával. A felperes az ajánlati árat HUF/fő/munkaóra egységár megadásával kérte meghatározni.

- [3] Az ajánlattételi határidőig 13 ajánlat került benyújtásra, többek között az érdekelt is ajánlatot tett. A felperes a későbbi – perben nem álló – nyertes ajánlattevőtől és az érdekelttől is áringokolást kért. A későbbi nyertes ajánlattevő 2023. október 17-én áringokolást nyújtott be, melyben nyilatkozott, hogy a kiírásban szereplő 87 056 óra őrzés – védelmi szolgáltatást az 1-8. pont szerinti állandó helyszíneken 30,5 fő alkalmazotti, továbbá a 9-10. pont szerinti rendezvény biztosítást 17,5 fő egyszerűsített foglalkoztatási jogviszonyban foglalkoztatott, azaz összesen 48 fő munkavállalóval látja el. Részletes szövegleírást, illetve táblázatban foglalt költség kimutatást csatolt. Az egy munkavállalóra jutó költséget úgy mutatta be táblázatos formában, hogy egy munkavállaló havi bruttó alapbére – 408 960 forint/hó –, melyet havi 240 munkaórával osztott a költségek kalkulációja során, és az alapbéren kívül felmerülő költségtételeket is minden esetben 240 havi munkaórával osztotta. Így a munkaviszonyban foglalkoztatott munkavállalók tekintetében a járulékokkal és egyéb költségekkel együtt 2 750 forint/fő/munkaóra költséget és egyben ajánlati árat jelölt meg az 1-8. pontban felsorolt helyszíneken biztosított szolgáltatásra vonatkozóan. Az ajánlatkérő a 2023. november 27-i összegezésében a perben nem álló későbbi nyertes ajánlattevőt jelölte meg érvényes és nyertes ajánlattevőként.
- [4] Az alperesi érdekelt vitarendezési eljárást kezdeményezett, mely keretében a felperes kiegészítő indokolást kért a nyertes ajánlattevőtől, aki arra érdemi nyilatkozatot tett. Az ajánlatkérő a nyertes ajánlattevő ár indokolása, valamint kiegészítő ár indokolása alapján arra a megállapításra jutott, hogy az indokolás megfelelő, az ajánlat nem tartalmaz gazdaságilag észszerűtlen elemet, az ajánlati ár nem aránytalanul alacsony. Ennek megfelelően az érdekelt előzetes vitarendezési kérelmében foglaltakat elutasította. Az ajánlatkérő az összegezését 2023. december 15. napján módosította, mely alapján a nyertes ajánlattevő személyében nem történt változás.
- [5] Az alperesi érdekelt 2023. december 23. napján jogorvoslati kérelmet terjesztett elő tíz kérelmi elem megjelölésével, álláspontja szerint az ajánlatkérő jogsértő módon nem nyilvánította a nyertes ajánlattevő ajánlatát érvénytelennek. Az első, második, harmadik, hatodik, hetedik és nyolcadik kérelmi elemekkel kapcsolatban kifogásolta, hogy a nyertes ajánlattevő sorozatos számítási hibát vétett az ajánlati indokolásában, mivel munkavállalóként 240 órával osztotta a havi költségeket, amelyet az egy munkavállaló által 2022. évben teljesített havi óraszámából határozott meg. A nyertes ajánlattevő számítási módszere azt feltételezte, hogy minden dolgozó minden hónapban 240 órát teljesít. Azonban, ha valóban minden munkavállaló 240 órát teljesítené, az a munkavállalók létszámával szorozva – amely a nyertes ajánlattevő által megadott 30,5 fő –, 240 óra x 30,5 fő, az összesen 7 320 teljesített munkaórát tenne ki havonta. Ezzel szemben a felperes tényleges 6 134 óra/hó teljesítést igényelt. A nyertes ajánlattevő az így keletkezett havi 1 186 többletórát nem számlázhatja ki az ajánlatkérő felé, így deficitje keletkezik. Ha a munkavállalók a többletórákat más megbízónál dolgozzák le, akkor a jelen eljárás során nem megfelelő havi munkaórával és osztó számmal kalkulált a nyertes ajánlattevő. Ha valóban ezen óraszámot az ajánlatkérőnél teljesítenék a vagyonörök, akkor a nyertes ajánlattevőnek több kiadása lenne, mint bevétele, amely megalapozza az aránytalanul alacsony ár megállapítását.
- [6] Ezen számítási kifogás alapján az első kérelmi elemben a szabadságok számításával kapcsolatban is terjesztett elő kifogást. A nyertes ajánlattevő a 2022. évi teljesítési tényadatait vonatkoztatta az ajánlatára, a számításaiban elfogadott szabadságok száma 30 nap volt. Ugyanakkor nem tudja, hogy milyen korú vagyonöröket fog alkalmazni, így a szabadságaik számát sem tudhatja előre. Még ha ezen alapadatokat el is lehetne fogadni, az arányszám és az ajánlattevő számítása akkor is hibás volt, hiszen egy kiszámlázott órára kellett igazolni a költségeket és nem a munkavállaló havi teljesítési óraszámára. Az ajánlatkérő által a

felolvasólapon forint/munkaóra/fő ajánlati árat kért megadni. Ez egyértelműen az ajánlatkérő által megadott órési óraszámra vonatkozik.

- [7] A második kérelmi elemben az érdekelt kifogásolta a nyertes ajánlattevő betegszabadság számítására adott kalkulációját a már fent ismertetett számítási hibára hivatkozva.
- [8] A harmadik kérelmi elemben rögzítette, hogy a nyertes ajánlattevő ajánlata a munkaszüneti nap pótlék számolására tekintettel is érvénytelen figyelemmel arra, hogy hibásan vetítette a 2022. évi teljesítés tényadatait a 2023. évre, mivel pontosan tudható volt a munkaszüneti napok száma és a munkaszüneti napon teljesítendő óraszám is 2023. évben. Az alaphír ismeretében forintra kiszámolható a jövőben fizetendő munkaszüneti nap pótlék és vizsgálható, hogy az ajánlattevő által fizetett havibér erre valóban teljesszűően fedezetet nyújt-e. Ezen kívül a felperes is tévesen értelmezte a munkaszüneti nap pótlék fogalmát azáltal, hogy álláspontja szerint a munkaszüneti nap megfelel a fizetett ünnepnapnak.
- [9] A hatodik kérelmi elemben kifogásolta, hogy a nyertes ajánlattevő ajánlata nem megfelelő, mivel nem megfelelően számolt a munkaegészségügyi adatokkal. Itt is az órára vetített költség számítás hibás módszerére hivatkozott. Emellett kiemelte, hogy a közbeszerzési eljárásban kötendő szerződés egy évre szól, tehát egy munkavállaló egy évet dolgozik. Az orvosi vizsgálat érvényességi ideje is egy évre szól. Ez alapján a költség konkrétan kiszámítható vagyis 30,5 fő éves orvosi vizsgálatának teljes költsége az adott költség mutató. Nem elfogadható az az indoklás, amelyet a nyertes ajánlattevő adott miszerint a költség nem egyszerre merül fel, hanem személyenként eltérő időpontokban. Továbbá, hogy nem olyan közvetlen költség, amelyik a rezi óradíjban mint működéssel összefüggő közvetlen költség vagy olyan felosztható általános költségként szerepel, amelynek figyelembevétele nélkül az ajánlati ár megalapozottsága nem állapítható meg. Az érdekelt által végzett számítás szerint 0,4 forint az eltérés, amely nem tekinthető csekély nem jelentős eltérésnek. Így az aránytalanul alacsony ár megállapítását ez is megalapozza.
- [10] A hetedik kérelmi elemben az érdekelt kifogásolta, hogy a bérszámfejtés hibásan került számításra ugyanazon számítási hiba okán, amelyet korábban bemutatott.
- [11] A nyolcadik kérelmi elemmel kapcsolatban rögzítette, hogy a nyertes ajánlattevő ajánlata nem megfelelő a munkaruha költségeivel kapcsolatban sem, ugyanúgy a számítási hibára hivatkozva.
- [12] A tizedik kérelmi elemben szintén a munkaruha költségeinek összegét kifogásolta a nyertes ajánlattevő ajánlatában tekintettel az okból, hogy a nyertes ajánlattevő két évre kalkulálta a munkaruha költséget a 9-10. pontokban megjelölt, rendezvény biztosítás munka (árindokolás 2. számú melléklet) tekintetében, azonban a szerződés a felhívás szerint csak egy évre szól. Az érdekelt számítása szerint a nem megfelelő számítás okán az eltérés 27,6 forintot tett ki.
- [13] Összességében rámutatott, hogy a tíz kérelmi elemben külön-külön kifogásolt költségtelek hibás volta miatt a nyertes ajánlattevő ajánlata érvénytelen, mivel aránytalanul alacsony árat tartalmazott és annak alátámasztására az árindokolás, illetve kiegészítő árindokolása sem volt alkalmas.

Az alperes határozata

- [14] Az alperes a 2024. február 16. napján kelt D.595/19/2023. számú határozatával a jogorvoslati kérelemnek részben helyt adott, megállapította, hogy a felperes az első, második, harmadik, hatodik, hetedik, nyolcadik és tizedik kérelmi elem tekintetében megsértette a Kbt. 69. § (1)-(2) bekezdését tekintettel a Kbt. 73. § (1) bekezdés e) pontjára és figyelemmel a Kbt. 73. § (4) bekezdésében foglaltakra, ezért megsemmisítette az ajánlatkérő 2023. december 15-én módosított összegezését és az azt követően hozott valamennyi döntését. Az alperes a negyedik, ötödik és kilencedik kérelmi elemet elutasította, továbbá a felperessel szemben 3 000 000 forint bírságot szabott ki.

- [15] Az alperes megállapította, hogy a felhívás 1-8. pontjában megjelölt állandó helyszíneken felperes által meghatározott teljesítendő óraszám összesen 74 438 óra volt 12 hónapra. Ezt az óraszámot egy hónapra lebontva átlagosan 6 203 órát kapunk. A nyertes ajánlattevő 30,5 fő készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott vagyónőrrel kívánt teljesíteni az ajánlata szerint. A teljesítendő óraszámából és az ezt teljesítő munkavállalók létszámából lehet meghatározni az egy főre jutó havonta teljesítendő munkaidőt. Ez az óraszám 6 203 osztva 30,5 azaz 203,37 óra/fő/hónap, éves szinten pedig 2 440,44 óra/fő. A nyertes ajánlattevőnek az ajánlatában a munkavállalók óradíját és valamennyi elszámolandó költséget ezen számokra tekintettel kellett kalkulálnia és megtennie az ajánlatát az 1-8. helyszínekre vonatkozóan. Ugyanakkor a nyertes ajánlattevő 1 fő esetében havi 240 munkaórával számolt az ajánlatában. Ha az általa megadott 30,5 fő létszámot megszorozzuk a nyertes ajánlattevő által alkalmazott 240 munkaóra/hó teljesítéssel, összesen 7 320 óra teljesített munkaórát kapunk. Ehhez képest azonban a felperes az ellátandó óraszámot havi 6 203 órában határozta meg. A nyertes ajánlattevő a szöveges ajánlatában a havonta ellátandó óraszámot 6 134 órában határozta meg. Ehhez képest a kalkulációjában a 240 órás vetítési alap adatai alapján összesen 13 404 órával többet kalkulált, mint a felperes által meghatározott összes óraszám volt. Ez az eltérés 18%-os többlet óraszámot generált a nyertes ajánlattevő számítási metodikája alapján. Ezen hibás számítás alapul vételével az első, második, valamint hatodik, hetedik és nyolcadik kérelmi elemben megjelölt költség elemek tekintetében a nyertes ajánlattevő hibás mutatókkal számolt, így az ajánlatkérő által meghatározott ellátandó óraszámhoz képest azt meghaladó ellátott munkaórával osztotta a költség kalkulációját, ezért az nem volt elfogadható.
- [16] A harmadik kérelmi elemre vonatkozóan vizsgálta továbbá az alperes a 2012. évi I. törvény a Munka Törvénykönyvéről (a továbbiakban: Mt.) 102. §-ának rendelkezéseit a munkaszüneti napokra vonatkozóan. Rögzítette, hogy 11 munkaszüneti napi pótlékkal számolt a nyertes ajánlattevő a szükséges 13 munkaszüneti napi pótlék helyett, valamint megállapította, hogy a havi 240 munkaórával történő számítás is hibás volt a munkaszüneti napi pótlékokkal kapcsolatban is. A munkaszüneti napi pótlékok számítása szempontjából jelentősége van az Mt. 140. § (3) bekezdésének, miszerint munkaszüneti pótlék illeti meg Húsvét és Pünkösöd vasárnapra is a munkavállalót, így összesen 13 munkaszüneti napi pótlékkal kell évente számolni. A nyertes ajánlattevő készenléti jellegű munkakörben kívánta teljesíteni a feladatot, amely munkakör alapján 13 munkaszüneti napi pótlékkal kellett volna kalkulálnia az ajánlata megtétele során.
- [17] Az alperes összességében megállapította, hogy az első, második, harmadik, hatodik, hetedik és nyolcadik kérelmi elemekkel kapcsolatban a nyertes ajánlattevő nem megfelelő módon kalkulált tekintettel arra, hogy az egy főre jutó havi óraszámot 240 órában határozta meg, amely a feladatot teljesítő személyek száma és a teljesítendő óraszám figyelembevételével matematikailag nincs összhangban az ajánlat egyéb adataival és az ajánlatkérő igényével. Amennyiben a nyertes ajánlattevő által meghatározott 30,5 fő végzi el az ajánlatkérő által megadott havi 6 203 munkaórás teljesítést, úgy egy fő havonta nem 240 órát, hanem 203,3 munkaórát teljesít. Amennyiben a munkavállalók 240 munkaórát teljesítenének havonta a nyertes ajánlattevő összesen 7 320 órát teljesítene a szerződés keretében, amely meghaladja az ajánlatkérői előírásban meghatározott óraszámot. Ezt az 1 117 órát, amely eltérésként mutatkozik nem számlázhatja ki az ajánlatkérő számára az ajánlattevő, vagyis e tekintetben deficitbe kerül, így a kalkulációja alapján ez bruttó 1 903 368 forint eltérést tesz ki havonta. A ténylegesen kiszámlázható bruttó 10 569 912 forinthez képest. Ez 12 hónapra vetítve bruttó 22 240 416 forint eltérés a ténylegesen kiszámlázható 126 838 944 forinthez képest, amely 20%-os eltérést eredményez, mely jelentősnek minősül. Figyelemmel erre, a nyertes ajánlattevő kalkulációja nem volt megfelelő az első, második, harmadik, hatodik, hetedik és nyolcadik kérelmi elemek tekintetében, az az észszerű gazdálkodással nem összeegyeztethető. A fentiekre tekintettel az alperes megállapította, hogy a felperes az első, második, harmadik,

hatodik, hetedik és nyolcadik kérelmi elem tekintetében megsértette a Kbt. 69. § (1)-(2) bekezdését tekintettel a Kbt. 73. § (1) bekezdés e) pontjára és figyelemmel Kbt. 73. § (4) bekezdésében foglaltakra mivel elmulasztotta érvénytelenné nyilvánítani a nyertes ajánlattevő ajánlatát.

- [18] A tizedik kérelmi elem tekintetében továbbá az alperes megállapította, hogy a nyertes ajánlattevő nem megfelelően kalkulált a munkaruha összegével. Rögzítette, hogy a kérelmi elem tárgya részben megegyezik a nyolcadik kérelmi elemben állított jogsértéssel, azaz, hogy a nyertes ajánlattevő nem megfelelő módon számolt (a [17] pontban kifejtettek szerint) a munkaruha összegével. Azonban ehhez képest többlet elemként jelent meg a tizedik kérelmi elemben, hogy az érdekelt kifogása szerint a nyertes ajánlattevő a munkaruha költségét nem egy, hanem két évre kalkulálta, amely nem megfelelő tekintettel a közbeszerzési szerződés 12 hónapos időtartamára. Az árandokolás 1. számú mellékletben a nyertes ajánlattevő egy évvel, míg a 2. számú mellékletben két évvel kalkulált a munkaruha tekintetében, mely ellentétet nem tudta feloldani az árandokolásában és a kiegészítő árandokolásában sem. A közbeszerzési szerződés 12 hónapra vonatkozott, azaz egy évre, ezért a nyertes ajánlattevőnek a munkaruhával kapcsolatban a 2. számú mellékletben szereplő esetben is egy évre kellett volna kalkulálnia. A két évre való kalkulálása keresztfinanszírozásnak minősül, erre tekintettel az ajánlatkérő szintén megsértette a Kbt. 69. § (1)-(2) bekezdését tekintettel a Kbt. 73. § (1) bekezdés e) pontjára és figyelemmel a Kbt. 73. § (4) bekezdésében foglaltakra azáltal, hogy a nyertes ajánlattevő ajánlatát nem érvénytelenítette.
- [19] Mindezekre tekintettel az alperes a Kbt. 165. § (3) bekezdés b) pontja alapján megsemmisítette a felperes 2023. december 15-én megküldött módosított összegezését és az ezt követően hozott valamennyi döntését, valamint a Kbt. 165. § (3) bekezdés d) pontja alapján megállapított jogsértésekre tekintettel bírságot szabott ki.

A kereset és a védirat

- [20] A felperes keresetében a határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Pontosított kereseti kérelmében másodlagosan a határozat megváltoztatását kérte, melynek során kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest az általa megfizetett 3 000 000 forint bírságnak valamint az érdekelt részére megfizetett 210 000 forint igazgatási szolgáltatási díjnak és 175 000 forint ügyvédi költségnek a visszatérítésére.
- [21] Kiemelte, hogy a nyertest követő legkedvezőbb ajánlattevő, vagyis az érdekelt ajánlati ára 2 850 forint/fő/munkaóra volt, amely a nyertes ajánlattevő által megajánlott árhoz képest csupán 100 forint különbséget mutat, amely csekély mértékű eltérés.
- [22] Állaspontja szerint az alperes okirati bizonyítékokat nem vont vizsgálat alá, illetve bizonyítékokat nem megfelelően mérlegelt és téves következtetéseket vont le azokból. Az alperes jogszerűnek találta azt, hogy a munkavállalók esetében havibérrel kalkulált a nyertes ajánlattevő, illetve az Mt. és a kötelező legkisebb munkabér (minimálbér) és a garantált bérminimum megállapításáról szóló 573/2022. (XII. 23.) Korm. rendeletben (a továbbiakban: 573/2022. (XII.23.) Korm. rendelet), továbbá a kötelező legkisebb munkabér (minimálbér) és a garantált bérminimum megállapításáról szóló 508/2023. (XI. 20.) Korm. rendeletben (a továbbiakban: 508/2023. (XI.20.) Korm. rendelet) foglaltaknak is megfelelt az általa megállapított munkabér, vagyis betartotta a bérminimumra vonatkozó szabályokat.
- [23] Az alperes a Kbt. 72. §-nak megsértését nem állapította meg, amely az aránytalanul alacsony ellenszolgáltatásra vonatkozó előírás, így azt sem tartalmazza a határozat, hogy a felperes olyan döntést hozott volna az eljárás eredményeként, amellyel megsértette volna a Kbt. 72. §-át, nem tartalmazza a határozat azt sem, hogy a felperes megsértette volna a Kbt. 73. § (2) bekezdését.
- [24] A műszaki leírás részét képező „helyi őrutasítás őrzés-védelmi szolgáltatás a ZSÖK NKft.

részére” dokumentumban a szolgálati helyekre egyenként előírta a napi igényelt szolgálati létszámot és előírta a napi beosztási időt. Ez alapján határozta meg a szolgálati helyenként az éves óraszámot, amelyet a felhívás tartalmazott, amely az 1-8. szolgálati helyek esetében összesen 74 438 óra volt. Lényeges, hogy a 74 438 óra a műszaki leírásban előírt 11 fővel osztva, éves szinten 1 főre 6 767 óra, azaz amennyiben 11 fővel látná el az ajánlattevő a feladatot az 1 főre eső munkaórák száma egy évben 6 767 óra lenne átlagosan. Ha órabérben történik az alapbér megállapítása, akkor az alapbér legkevesebb 1 704 forint/óra bruttó bérrel számolva 6 767 órára 11 530 968 forint/fő/év lenne, úgyhogy ez a bruttó bér semmilyen bérpótlékot nem tartalmaz. Ha erre az összegre a bérpótlékot hipotetikus alapon átlagosan 50 %-kal ráterheljük, továbbá megnöveljük a SZOCHO 13 %-os mértékével akkor eljutunk egy olyan elvi bérmaximum összegére, amin belül bármely ajánlattevőnek módja van megfelelő mozgásteret kialakítani. Ha ezt az összeget bruttó bértömegnek vesszük akkor ennek a gazdasági észszerűséggel még összeegyeztethetőbb maximuma, tehát a járulékokkal növelt bruttó bér 17 916 241 forint/fő/év. Minden olyan bértömeg, amellyel jelen eljárásban ennél kevesebb, megfelel a gazdasági észszerűség kritériumának, alulról pedig csak az határolja be, hogy milyen munkaszerződés, milyen foglalkoztatási jogviszony szerint állapítja meg az ajánlattevő a pótlékokat is tartalmazó alapbért. Amennyiben az ajánlattevő bértömeg gazdálkodást folytat, vagyis a munkavállalóra kifizetett munkabér alapját az értékesített óraszámot terméknek tekinti, akkor a bértömeg mint változó költség a fedezett számítás alapját képezheti. Az ajánlatkérő az ajánlattevők számára nem írta elő, hogy hány fő bevonásával végezzék el a szerződést és azt sem, hogy a munkavállalóknak fizetendő havi vagy órabér alkalmazásával teljesítsék a vállalkozási szerződést. Az összesen 74 438 óraszám az órabéres munkavállalói bér esetén kívül nem alkalmas önmagában a visszaosztásra és nem alkalmas önmagában a költségek meghatározására, valamint vetítési alapra, mert a létszámot az adott ajánlattevő határozta meg és így a teljesítéssel összefüggő költségek meghatározása is attól függött, hogy a nyertes ajánlattevő 30,5 fővel teljesít. Amennyiben a nyertes ajánlattevő órabért vagy teljesítménybért határozott volna meg, ez esetben a 74 438 óraszám lett volna a vetítési alap, amely alapján a fajlagos bérköltség, továbbá minden más költségelem számítható és megállapítható. Az ajánlatkérő nem határozott meg olyan havi óraszámot vagy olyan átlag havi óraszámot, mint amellyel az ajánlattevőknek az ajánlatukban vagy ajánlati árat alátámasztó költségkalkulációkban alkalmazni kellett volna, ilyet nem írt elő. Az egyes szolgálati helyeken, így az 1-8. pontban meghatározott helyeken napi és egyenként éves, továbbá az összes szolgálati hely vonatkozásában a szerződés 12 hónapos időtartamára éves óraszám mennyiséget határozott meg a 11 fős létszám adat szorzataként. Erre a szolgálati helyenkénti napi óraszámokra, amelyek tekintetében az ajánlatkérő meghatározta a munkanapra, a mindennapra, a vasárnapra, a szombatra eső és az egyenkénti pontos beosztási időket és szolgálati létszámot, az egyes szolgálati helyenkénti éves óraszámokat, ezzel kellett az ajánlattevőknek az ajánlatot kalkulálni. Az az alperesi álláspont ezért, amely meghatározta az 1-8. szolgálati helyekre vonatkozó összes, azaz 74 438 éves óraszámából a számított havi átlagos 6 203 óraszámot, amely alapján szerinte kalkulálnia kellett volna az ajánlati ár meghatározásakor a nyertes ajánlattevőnek, téves és megalapozatlan és erre tekintettel ugyancsak téves és megalapozatlan az alperes ebből számított havonta teljesítendő munkaidő mennyiség kalkulációja is, amellyel álláspontja szerint a nyertes ajánlattevőnek számolnia kellett volna.

- [25] Nem vitatta, hogy a havi átlag óraszám az 6 203 óra, azonban azt igen, hogy ezt el kellene osztani a munkavállalók létszámával ahhoz, hogy egy munkavállaló havi bruttó bérköltsége a munkaidő alapján meghatározható legyen, mivel ez egy átlag érték. A havi bruttó bérköltség így nem számolható ki, ezért az óraszám is irreleváns, amennyiben a jogszabálynak egyébként megfelelő a foglalkoztatási jogviszony szerinti munkaszerződésben meghatározott alapbérrel kell kalkulálni.

- [26] A nyertes ajánlattevő áringdololásában szereplő 240 munkaórára vonatkozóan nem kért további áringdololást, mivel álláspontja szerint a nyertes ajánlattevő a bérköltség felépítésével az ajánlati árat megfelelően alátámasztotta és ezzel egyidejűleg megalapozta az általa készített Kimutatás szolgálati helyenként dokumentumban, hogy a munkaszerződés szerinti munkaóráként az 1. számú mellékletben a munkavállaló havi teljes óraszámaként közölt 240 óra/fő jogszabályba nem ütközik. Iratellenes az a határozati megállapítás, hogy a nyertes ajánlattevő nem a megfelelő órászámmal kalkulált, amit a kiegészítő áringdololása során is fenntartott, mivel ez azt feltételezi, mintha megfelelő órászámmal történő kalkulálás az ár indokolásban foglaltakon túl tisztázásra szorult volna, azonban a kiegészítő áringdololás erre nem vonatkozott.
- [27] Álláspontja szerint, amennyiben az alperes az érdekelt pótlékszámítás mértékével kapcsolatos kérelmi elemeit (negyedik, ötödik és kilencedik) nem tartotta megalapozottnak, abban az esetben az annak alapját képező számszerű tényezővel kapcsolatban a többi kérelmi elem vonatkozásában sem tarthatta volna fent alappal a kifogásait. Ez megdönti az alperes vetítési alapként használt órászámmal kapcsolatos összes kérelmi elem vonatkozásában tett megállapítását. Hangsúlyozta, hogy a 74 438 óra egy szorzat, ezért ugyanez a szám nem lehet osztószám. A 74 438 óra igazoltan létszám függő, az 1 fő munkavállalóra legjellemzőbb adat a ledolgozható maximális órászám. A maximális órászám értéke, mivel a munkavállalóval összefügg, alkalmas adat bármely más fajlagos költség meghatározása során arra, hogy osztószámként viselkedjen. A felperes megvizsgálta a munkajogi szabályokat és megállapította, hogy egy munkavállaló egy hónapban 240 munkaórát teljesíthet maximum, figyelembe véve a kötelező rendes szabadság, a betegszabadság és a helyettesítés szükségességét. A havi maximális órászám 240 óra lehet 1 fő esetében, ami azt jelenti, hogy ennél több nem, de ennél kevesebb lehet. Ez azt jelenti, hogy anélkül, hogy a konkrét munkaszerződést bekérhette volna a felperes, azt is megállapította, hogy a nyertes ajánlattevő ajánlatában a lehetséges maximumot nem haladta meg, éppen ezért vitatja, hogy a munkaszerződés szerinti maximális 240 óra ne lett volna megfelelő a fajlagos költségek kiszámítása alapjául. Mivel a megajánlott 30,5 fő létszámból kell kiindulni és semmi nem indokolja, hogy az 1 fő által ledolgozható maximum 240 óra ne lenne megfelelő osztószám az 1 órára jutó költségek megállapításához, életszerűtlen, hogy az ténylegesen és pontosan megmondható, hogy egy munkavállalóra ténylegesen hány munkaóra fog jutni. Ha egy munkavállalóra ez nem megállapítható, akkor az összesre sem. Emiatt a havi maximum órászámnál jobb mérőszám nincs az objektivitás biztosítása és megítélhetősége miatt.
- [28] A közbeszerzési dokumentumokban szereplő órászám egy szorzat eredménye, nem egyenlő azzal, mintha az ajánlatkérő a 12 hónap során a teljesítésbe bevont munkavállalók összes létszámát is meghatározta volna, ami a költség szempontjából lényeges körülmény. Az ajánlatkérő azt írta elő, hogy heti mennyi napban kell ellátni a feladatot, valamint, hogy helyenként 1 vagy 2 fő igénybevételezt írja elő egyidejűleg, ezért alkalmazta azt a módszert, hogy a napi órászámokat 365 nappal szorozta ott, ahol 24 órás szolgálatot kért a hét minden napjára beleértve a vasárnapot, ott pedig, ahol ennél kevesebbet, az éves órászámot arányosítással határozta meg. A feladat meghatározásban az állapítható meg, hogy 1 hétre hány munkavállalót kell biztosítani, ebből 6 fő lát el 24 órás szolgálatot, 7 fő pedig 5-14 óra napi feladatot. A teljesítésből vont legalacsonyabb létszámot az határozta meg, hogy a munkajogi szabályoknak megfelelő munkaszerződés alapján 1 munkavállaló a teljesítés egy éve alatt, tehát 12 hónap során összesen hány órát dolgozhat. Ennek ismeretében határozták meg az ajánlattevők a tervezett létszámot. A felperes által meghatározott helyeken az előírt létszámra értelmezett megajánlott forint/fő/óradíj azt jelentette, hogy mivel az óra alapú elszámolásra tételes pótlékszámítás nem alkalmazandó, havi bért határozott meg a nyertes ajánlattevő, a munkavégzés helye és ideje, mint a munkaadó és a munkavállaló között létrejött megállapodás eleme lehet a munkaszerződés része, csakúgy mint az alapbér, amely kötelező

elem is. Az ajánlattevő kockázata, hogy az ajánlati ár szerint a havi bér, amely alpbért és pótlékokat is tartalmaz, megfelelő pénzügyi fedezettel rendelkezzen. A szerződés szerinti teljesítéshez tartozik, hogy amennyiben a szolgálati helyen a felperes a teljesítést igazolta, akkor a szerződés szerinti óradíj elszámolására jogosult a vállalkozó. Ez a díj pedig független attól, hogy a munkavállaló részére a szerződés alapján mekkora munkabért állapított meg az ajánlattevő. Egy konkrét munkavállaló esetében lehetetlen előre megmondani, hogy egy adott hónapban ténylegesen hány órát fog teljesíteni. Az ajánlattevő helyesen értelmezte az ár indokolás kérését, mivel az 1-8 szolgálati helyeken személyenként az egy hónapban egy adott fő által ledolgozandó összes munkaóra számát határozta meg úgy, hogy a nyertes ajánlattevő az összes munkaóra számaként a munkajogi szabályoknak megfelelő maximum 240 órát adta meg.

- [29] Téves volt az alperes azon kiindulása, hogy havi átlag óraszámot képez és későbbi megállapításait is erre alapozta, mivel a havi óraszám nem olyan nem teljesített munkaidő, amelyet a nyertes ajánlattevő a szerződés alapján kiszámlázni lenne jogosult vagy kénytelen. A felperes éves óraszámot határozott meg szorzatként, ezt bontani különböző időegységre felesleges, mivel mindig ezt az éves óraszámot kell eredményül megkapni. A felperes vitatja továbbá az óradíjra és valamennyi költségre vonatkozó állítást is, mivel nem közvetlen költségeknek minősülnek. A közvetlen költségeket nem kell felosztani, a közvetlen költségek a teljesítéssel lineáris kapcsolatban állnak, jelen eljárásban ilyen a bérköltség. A munkabér nem órabér és nem teljesítménybér. A munkavállalók óradíját a munkaszerződés szerinti bér határozza meg, ez pedig független a teljesítendő óraszámától. A megajánlott óradíj/fő mint vetítési alap érvényes a közvetett költségek felosztása során, vagyis a 240 óra/hó maximum. A felosztandó költség tekintetében azt kell alapul venni, hogy mennyi a felosztandó költség és az mikor merül fel, ennek nagyságát nem támadta senki.
- [30] A nyertes ajánlattevő az ajánlat részeként nem nyújtott be szöveges ajánlatot, ezért nem értelmezhető az alperes szöveges ajánlatra utaló megállapítása, továbbá a munkaidő nem azonos fogalmilag az indokolásban alkalmazott órászámmal. Vitatta azt, hogy a nyertes ajánlattevő magasabb órászámra adott volna ajánlatot, mint a felperes által meghatározott 74 438 óra, ezzel az alperesi állítás megdőlt és a megállapításai megalapozatlanok. Az összes olyan tényező, mint a szabadság, betegszabadság stb. 1 órára vetített összege nem vitatható. Az első, második, harmadik, hatodik, hetedik, és nyolcadik kérelmi elem esetében, amely a 240 munkaórán alapul az alperes megalapozatlan és téves határozatot hozott.
- [31] A harmadik kérelmi elemmel kapcsolatban álláspontja szerint a plusz két napot, a Húsvét- és Pünkösd vasárnapot – tekintettel az Mt. 140. § (3) bekezdése alapján a nyertes ajánlattevő ár indokolása 1. oldalának 2. pontjára, az Mt. 145. § (1) bekezdésére történő hivatkozására – a bruttó bér helyesen tartalmazta ezt a két munkaszüneti napi pótlékot és ezen kívül a 11 munkaszüneti nappal pedig külön számolt az 1-es számú mellékletben, mert azt nem tartalmazza az alpbér. Tehát amelyet nem mutatott be azt eleve tartalmazza a bruttó alpbér, figyelemmel az 1. oldal 2. pontjában tett nyilatkozatra. Az alperes által elutasított 5. kérelmi elem kapcsán az alperes kimondta, hogy a pótlékokra elegendő fedezetet biztosít az ajánlati ár, úgy ezen kérelmi elem tekintetében is érvényes ezen álláspont.
- [32] A tizedik elemmel kapcsolatban kifejtette, hogy a kiegészítő ár indoklásra történő felhívásban a munkaruha költségére vonatkozó tisztázó kérdést nem tett fel a felperes. Az a megállapítás, miszerint az ajánlattevő nem tudta feloldani az ellentmondást, azt sugallja, mint hogyha a nyertes ajánlattevő azt megkísérelte volna, de sikertelenül. A tényeknek ez nem felel meg, ezért nem mondható ki, hogy azt nem tudta feloldani. A felperes álláspontja szerint az ellentmondás abban áll, hogy a rendezvényszervezés esetén elszámolt munkaruha költség fajlagosan kétszer annyi, mint az 1-8. teljesítési helyek esetében. Ha rendezvények esetében a fajlagos költség azért lenne alacsonyabb mint az 1-8. teljesítési helyek esetében mert az ajánlattevő olyan időszakit költséget levonna, ami az adott időszakban merül fel, akkor

valósítaná meg, hogy egy adott időszakban felmerülő költséget nem számol el, azaz keresztfinanszírozás esetét lehetne megállapítani, ennek itt pont az ellenkezője igaz, vagyis keresztfinanszírozás itt nem állapítható meg, a nyertes ajánlata nem sérti a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 15. § (3) és (7) bekezdéseit. A 9-10. teljesítési helyeken a létszám kevesebb, mint az 1-8. teljesítési helyeken, ezért a munkaruha költség 1 főre vetítve alacsonyabb lesz. Harmadrészt az elhordási idő nem hagyható figyelmen kívül. Amennyiben a nyertes ajánlattevő 2 évvel az ajánlati árát csökkentette volna úgy, hogy az feleannyi, mint az 1-8. helyeken, akkor merült volna fel a felperesben, hogy az ajánlattevő nem számolt el költséget a konkrét felmerülésnek megfelelően az adott időszakban. A felperesnek ilyen kétsége nem merült fel, mert valójában kétszer annyi költséget számolt el az ajánlattevő kevesebb emberre. Mivel a felperes összességében vizsgálta az ajánlattevő árindokolásában közölt adatokat fenntartja, hogy nem járt el jogellenesen a munkaruha költségnek a számítása során és ezért az alperes nem mondhat ki aránytalanul alacsony árat, amikor éppen az árat növelő magasabb költség került megállapításra, így az alperesi állásponttal ellentétben az árindokolásában feltüntetett költség jogszerű volt. A 2. számú melléklet 13. sorában a nyertes ajánlattevő amikor a HUF/fő/munkaórát megadta egyértelműen 1 évnél rövidebb, így az előbbi összeg felével számolt, azaz egy évre vonatkozó adatot vett alapul és ezt osztotta az 1 fő munkavállaló teljes óraszámával, amely számítási eredményeként így magasabb összegre jut, mint a nem eseti rendezvények esetében elszámolt költség. Ez arányos, hiszen a ténylegesen felmerülő költséget a nyertes ajánlattevő rövidebb időszakokra osztotta fel, ennek eredményeként magasabb fajlagos költséget állapított meg és ismert el.

- [33] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte és fenntartotta a határozatában foglaltakat.
- [34] Az alperesi érdekelt alpereshez csatlakozott, szintén a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta a határozatban foglaltak jogszerűségét. Kiemelte, hogy havi 6 203 óraszámú való kalkuláció szükségességét közölte a felperes az ajánlattevőkkel, amely az előzetesen megadott adatok alapján pontosan kalkulálható volt helyszínekre lebontva. Fenntartotta a munkaszüneti napok tekintetében is azt, hogy 11 nap helyett 13 napra kellett volna a munkaszüneti napi pótlékot kalkulálni, illetve a tizedik kérelmi elem tekintetében pedig 2 év helyett csak 1 évre lebontva lehetett volna kalkulálni ezt a költségelemet.

A bíróság döntése és annak jogi indokai

- [35] A kereset alaptalan az alábbiak szerint.
- [36] A bíróság a közigazgatási jogvitát a Kp. 4. § (3) bekezdés a) pontja alapján, a Kp. Második része szerinti elsőfokú közigazgatási peres eljárásban, a Kp. 77. § (2) bekezdése szerint tárgyaláson bírálta el. A közigazgatási tevékenység jogszerűségét a Kp. 2. § (4) bekezdése és 85. § (1) bekezdése értelmében a kereseti kérelem korlátai között, és a Kp. 85. § (2) bekezdése alapján a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálta. A tényállást a Kp. 78. § (2) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló adatok, valamint a felek előadásának egybevetésével, a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelve, a megelőző közigazgatási eljárásban megállapított tényállással összevetve állapította meg.
- [37] A felperes a határozat érdemi megállapításait támadta, az alperes által meghatározott, a költségek megállapítására alkalmas számítási módszer jogszerűségét vitatta, amelyen a jogsértés megállapítása alapult.
- [38] A bíróság a felperes által meghatározott felhívásban közölt adatokat vizsgálta annak

megállapítására, hogy az alperes által elfogadott, vagy a felperes által elfogadhatónak vélt számítás helyes a felperes által kért forint/fő/óra költség összeg meghatározására, amely az ajánlati ár megadására is szolgált.

- [39] Nem vitatott, hogy a felperes a beszerzés tárgyát 12 hónap alatt teljesített őrzés-védelmi szolgáltatás órák számában határozta meg, helyszínek szerinti leosztásban. Szintén nem vitatott, hogy a kiírás szerinti 1-8. helyszíneken a 12 hónap alatt teljesítendő őrzés-védelmi szolgáltatással ellátott órák száma 74 438 óra volt. Az ajánlati árat a felperes forint/fő/óra egységben kérte meghatározni, és ehhez az ajánlati árhoz mérten kért később árandokolást a nyertes ajánlattevőtől. A bíróság megállapította, hogy a felperes által meghatározott három tényezőt tartalmazó egységárból az „óra” mutatót a felperes maga határozta meg a teljesítendő óraszám megadásával. Ez a mutató évente 74 438 óra volt, amely nem változhatott az ajánlat egyéb tényezőitől függően. A másik két mutatót, a „forint” és „fő” egységeit az ajánlattevőnek kellett megadnia és ebből kalkulálnia az ajánlati ár egységárát.

egységár mutató	forint	fő	óra
a mutatót meghatározó személy	ajánlattevő	ajánlattevő	ajánlatkérő (felperes)

- [40] A bíróság rámutat, hogy ahhoz, hogy az ajánlati ár összehasonlítható legyen, szükségszerűen a háromból legalább egy mutatónak állandónak kellett lennie, amely jelen esetben az óraszám volt. Nem vitatottan, az ajánlattevők a létszámot és az árat szabadon határozták meg, ebből kellett az ajánlati árat kalkulálniuk. Ha mind a három mutatót az ajánlattevő határozhatta volna meg – ahogyan az a felperes által elfogadott számítási mód szerint előállt – az ajánlati árak egyáltalán nem lennének összehasonlíthatóak és ebből következően az árandokolásban számított költségek sem lennének összehasonlíthatóak az ajánlati árhoz képest. Ez azzal járna, hogy – mint a perbeli esetben – az ajánlattevő úgy alakíthatja mind a három releváns mutatót, hogy az a legkisebb kalkulált árat adja ki.
- [41] Az ajánlati kiírásban előírt egységár számítása során releváns mutatók közül szükségszerűen legalább egyet tehát a felperesnek kellett meghatároznia, ahhoz, hogy az ajánlattevők reális ajánlati árat tudjanak megajánlani, amely a perbeli esetben a teljesítendő órák száma volt. Tévesen érvelt azzal a felperes, hogy a kiírásban szereplő óraszám egy szorzat eredménye, és a minimumlétszámot is meghatározta volna. A teljesítendő órák száma kizárólag az őrzés - védelmi szolgáltatással teljesítendő órák szám szerinti meghatározása a kiírásban. A helyszínek szerinti lebontás és munkaidőbeosztás a kiírásban szereplő összes óraszám teljesítéséhez szükséges létszám meghatározásához volt releváns adat az ajánlattevők számára, azonban a kiírás minimum létszámot nem írt elő. Az, hogy egyes helyszíneken 1 fő, más helyszíneken 2 fő egyidejű teljesítését várta el a felperes, nem jelentette a teljesítésben részt vevő személyek létszámának meghatározását. A felperes által meghatározott szolgáltatási óraszámot teljesítő személyek számát – ahogyan a felperes maga is hivatkozott rá –, az ajánlattevők feladata volt meghatározni az általuk választott foglalkoztatási jogviszonyra is figyelemmel. Mindezek alapján a felperes által kiírás szerint elvárt teljesítés kizárólag órákban került meghatározásra, amely a forint/fő/óra egységár állandó mutatója volt, amellyel valamennyi ajánlattevőnek azonosan kellett kalkulálnia. Figyelemmel a fentiekre, az éves óraszám 11 fővel történő osztása, hipotetikus számítás a felperes részéről – amely nem melleleg azt feltételezi, hogy ugyanaz a személy 24/7 órában végez munkát egy szolgálati helyen –, amely sem az ajánlati kiírásban meghatározott teljesítés minimum árának, sem a vitatott nyertes ajánlat költségeinek meghatározására nem alkalmas.

- [42] A fenti összesen 74 438 óra éves szinten került meghatározásra, és vitán felül a havi ténylegesen teljesített óraszámokban lehetnek különbségek, azonban az alperes helytállóan számította ki az egy hónapban teljesítendő szolgáltatási órák átlagos számát, amely releváns mutató a szolgáltatás egy hónapra eső költségeinek kimutatására. Az árindokolás alapján történő költségek ellenőrzése nem is végezhető el a havi bontás nélkül, tekintettel arra, hogy – amint ezt a felperes is nyomatékosan hangsúlyozta – a nyertes ajánlattevő havi munkabérben határozta meg az általa foglalkoztatottak bérét, akiket a teljesítésbe bevonni vállalt. Tekintettel erre, az alperes helytállóan állapította meg, hogy a felperes által meghatározott, teljesíteni elvárt szolgáltatási órák száma átlagosan havonta 6 203 óra volt.
- [43] A felperes kifejezetten forint/fő/óra egységárban kérte meghatározni az ajánlati árat, ezért az, hogy az ajánlattevő hány fővel vállalja teljesíteni a szolgáltatást, az ajánlati árat befolyásoló mutató volt. A nyertes ajánlattevő megadta ajánlatában az egy fő munkavállaló foglalkoztatása során felmerült költségeit, valamint az általa teljesítésbe bevonni tervezett létszámot, amely 30,5 fő volt. Ahhoz, hogy – a felperes árindokolás kérésének eleget téve – a nyertes ajánlattevő be tudja mutatni az ajánlati árához mérten a forint/fő/óra egységár megalapozottságát, az által megadott költségeket egyrészt a 30,5 fő létszámmal, másrészt a 6 203 teljesítendő szolgáltatási órával – 30,5 fő esetében 203,3 óra/fő – kellett volna elosztania, amely olyan eredményre vezetett volna, mely szerint az egy főre jutó költségek meghaladják az ajánlati árat, amely megalapozza az aránytalanul alacsony ár megállapíthatóságát.
- [44] Az alperes helytállóan állapította meg, hogy azáltal, hogy a nyertes ajánlattevő 240 óra/fő/hó mutatóval osztotta a havi költségeit, olyan, a munkavállalók által teljesített munkaórákkal is számolt, amik meghaladták a felperes által beszerezni kívánt szolgáltatás mértékét. Ebből következően ezen többlet munkaórák fedezetére a szerződéses ár nem nyújtana fedezetet. A felperes helytállóan rögzítette, hogy a nyertes ajánlattevő ajánlata szerinti foglalkoztatási jogviszony mind a munkabér, mind a havi teljesítendő munkaórák tekintetében megfelel a foglalkoztatási jogszabályoknak, ezzel kapcsolatban az alperes nem is állapított meg jogsértést. Az alperesi megállapítás nem vonatkozott arra, hogy egy munkavállaló ne dolgozhatna le 240 munkaórát havonta, azonban, ha így lenne, a foglalkoztatásának költségeit nem fedezné a felperes által fizetett szerződéses ár, ha pedig egy munkavállaló kevesebb, mint 240 órát teljesít havonta, akkor a nyertes ajánlattevőnek ezzel a kisebb óraszámossal osztva kellett volna bemutatnia a felmerülő költségeit.
- [45] Ahogyan a bíróság fent levezette, az „óra” mutatószám állandó, a felperes által meghatározott mutatószám volt, így a nyertes ajánlattevő ezt nem változtathatta volna meg havi 240/fő órára, azaz összesen 7 320 óra/hó-ra a felperes által előírt 6 203 óra/hó helyett. Ez a módosítás, azzal az eredménnyel járt, hogy az ajánlati árként szolgáló egységár szükségszerűen alacsonyabb lett, azonban a nyertes ajánlattevő árindokolásában nem tudta igazolni, hogy a foglalkoztatás során felmerült költségeit ezen ár fedezné, hiszen az egy munkavállaló által havonta a 203,3 felperes felé szerződés szerint teljesített szolgáltatási órákon felüli 37 munkaóra jutó költséget a felperes által fizetett szerződéses ár nem tudná fedezni. A felperes az ajánlati felhívás szerinti havi 6 203 teljesített szolgáltatási óra helyett az árindokolás vizsgálatakor nem fogadhatott volna el ténylegesen havi 7 320 munkaóra vonatkozó költségszámítást a nyertes ajánlattevőtől.
- [46] A felperes maga kérte a forint/fő/óra szerinti ajánlati áralkulációt, ezért alaptalan az a felperesi érvelés, hogy a munkabér alapú foglalkoztatás esetén nem lehet munkaóra eső

költséget számolni. A felperes azért volt tévedésben, mert a nyertes ajánlattevő árándokolását úgy fogadta el, hogy az az ajánlattevőt 1 munkavállaló után terhelő költségteher számítását tartalmazta „forint/fő/egy munkavállaló által havonta teljesített munkaóra” számításával, azonban a felperes az ajánlati ár megalapozottságának ellenőrzésekor nem az egy munkavállaló által teljesített egy munkaóra költségére volt kíváncsi, hanem a számára ténylegesen teljesített egy szolgáltatási órára eső költség kimutatását kérte, vagyis „forint/fő/havonta ténylegesen szolgáltatott munkaórával” kellett volna kalkulálni. A bíróság ismételten rámutat, hogy a felperes által teljesíteni elvárt szolgáltatási órák száma, és a nyertes ajánlattevő által vállalt 30,5 fő x 240 munkaóra közötti többlet szolgáltatást nem fedezheti a szerződéses ár, amely azzal az eredménnyel jár, hogy a nyertes ajánlattevőnek a munkavállalók által teljesített többlet munkaórákat más megrendelőnél végzett szolgáltatásból kell fedeznie – amely a tárgybeli szerződésnél nem figyelembe vehető –, vagy a munkavállalók a 240 óránál ténylegesen kevesebb munkaórát teljesítenek, mely esetben ezzel a kevesebb ténylegesen teljesített órászámmal, azaz 203, 3 órával kellett volna a nyertes ajánlattevőnek a költségeit kiszámítani. Ebben az esetben azonban a költségek szintén meghaladták volna az ajánlati árat.

- [47] A fentiekre tekintettel a bíróság az első, második, harmadik, hatodik, hetedik és nyolcadik kérelmi elemre vonatkozó jogsértés megállapítását megalapozottnak találta, amelyet a felperes kereseti érvei nem tudtak megdönteni. Miután a felperes kereseti érvei a fent kifejtettek szerint saját kiírási feltételeitől és a nyertes ajánlattevő által az árándokolásban közölt tényadatoktól eltérő kalkulációkon alapultak, az azokból levont következtetéseket a bíróság elfogadni nem tudta. A jogsértés jogalapjaként az alperes helytállóan állapította meg a Kbt. 69. § (1) és (2) bekezdésének megsértését, tekintettel a Kbt. 73. § (1) bekezdés e) pontjára és figyelemmel a Kbt. 73. § (4) bekezdésében foglaltakra, mivel a Kbt. 72. §-a az aránytalanul alacsony ajánlati ár észlelése esetén követendő eljárásrendet írja elő az árándokolás kérésére vonatkozóan – amely eljárási kötelezettségének a felperes eleget tett – a jogsértés ehhez képest abban valósult meg, hogy az árándokolást nem megfelelően értelmezte és értékelte a felperes és elmulasztotta az aránytalanul alacsony ajánlati ár fennállásának megállapítását és annak jogkövetkezményeként a nyertes ajánlattevő ajánlatának érvénytelenítését, amely a Kbt. 69. § (1)-(2) bekezdésében foglalt kötelezettség megsértését jelenti.
- [48] A bíróság megalapozatlannak találta a felperes harmadik kérelmi elemmel kapcsolatban tett kifogásait, mivel az Mt. 140. § (2) bekezdése szerint a munkavállalót munkaszüneti napon történő munkavégzés esetén száz százalékos bérpótlék illeti meg. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése alapján a (2) bekezdés szerinti bérpótlék jár a húsvét- vagy a pünkösdvasárnap, vagy a vasárnapra eső munkaszüneti napon történő munkavégzés esetén. Ezen törvényi előírás szerint a munkaszüneti napi pótlékot a húsvét- vagy a pünkösdvasárnap munkavégzésre is meg kell fizetni, vagyis az alperes helytállóan állapította meg, hogy a 11 munkaszüneti napon felül ezen két napra is, vagyis összesen 13 napra fizetendő a munkaszüneti pótlék, amely nem része az alaphéremnek.
- [49] A tizedik kérelmi elemre vonatkozóan a bíróság osztotta az alperes álláspontját, miszerint az ajánlati felhívás szerinti 12 hónapos szerződéses időtartamra tekintettel a munkaruha 9-10. pontokban szereplő rendezvény biztosítás szolgáltatáshoz kapcsolódó költségét 1 évre és nem 2 évre kellett meghatározni az ajánlattevőnek, amely eltérésre tekintettel szintén költségtöbblet keletkezett a nyertes ajánlattevő oldalán. A felperes logikátlanul érvelt azzal, hogy az ajánlattevő az összes körülményre tekintettel több költséget mutatott ki, mivel az árándokolás 2. számú mellékletében a 40.000 Ft/fő ruhaköltséget 2 évre számította, amely

számszakilag kevesebb költséget eredményez időarányosan, mintha ugyanezt az összeget 1 évre számolná el, amely a szerződés időtartalmának megfelelne.

- [50] A fentiekre tekintettel a bíróság a harmadik és tizedik kérelmi elemekre tekintettel megállapított jogsértés jogszerűségének megdöntésére vonatkozó kereseti érveket is alaptalannak találta.
- [51] A nyertes ajánlattevő és az érdekelt ajánlati ára közötti különbség mértékének a felperes terhére megállapított jogsértés szempontjából nincs relevanciája, ezért a bíróság azt nem vizsgálta.
- [52] A felperes a bíróság összegét és az alperes ezzel összefüggő mérlegelését nem támadta keresetével, ezért a bíróságnak ebben a részben nem kellett vizsgálnia a határozat jogszerűségét.
- [53] Figyelemmel a fentiekre a bíróság összességében megállapította, hogy az alperes megfelelően feltárt tényállás alapján helytálló jogértelmezés útján megalapozott és jogszerű döntést hozott, a felperes keresetében előadott okokból határozatát jogszabálysértés nem terheli, ezért a felperes alaptalan keresetét a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontja szerint elutasította.
- [54] A bíróság a pervesztes felperest a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte perköltség megfizetésére. Az alperes perköltségének mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 4. § (1) bekezdése és 3. § (3) bekezdése alapján állapította meg az általa benyújtott költségjegyzékek szerinti mértékben, melyet az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján részben mérsékelte. A mérséklés oka, hogy az alperes a védírat elkészítésére 10 munkaórát számított fel, amelyet a bíróság a védírat terjedelmére, és érdemi tartalmára tekintettel – amely kimerült a határozatra vonatkozó hivatkozásban – eltúlzottnak ítélte, és 1 munkaórát fogadta el a védíratra elszámolt munkaráforgatást. A költségjegyzékben felszámított egyéb feladatokra felszámított munkaórákat és perköltséget a bíróság, arányosnak ítélte a ténylegesen elvégzett jogi képviselői tevékenységgel, az írásbeli beadványok számára és terjedelmére, az ügy bonyolultságára és arra tekintettel, hogy egy tárgyalást tartott. Az alperesi érdekelt perköltséget nem számított fel, azért a bíróság arról nem tudott határozni.
- [55] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 45/A. § (1) bekezdésében meghatározott összegű kereseti illeték viselésére a bíróság a felperest a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte.
- [56] Tájékoztatja a bíróság a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell az esedékesség napjáig megfizetnie. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetni a Fővárosi Törvényszék megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességének napja tekintetében az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény által módosított Itv. 78. § (4) bekezdése irányadó. Ha a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra

irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[57] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kbt. 172. § (6) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. február 26.

dr. Sára Katalin s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Pártay-Czap Sarolta s. k.
előadó bíró

dr. Szilágyi-Horváth Eszter
bíró